25-10-2026 มธุบัน อะแวค บัพดาดา โอมชานติ

เพื่อที่จะเปิดประตูสู่บ้าน จงสละละทิ้ง “ฉัน” ของสำนึกที่เป็นร่าง ด้วยทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด

ในวันเกิดของลูกนี้ จงมีความมุ่งมั่นที่จะทำให้คำพูดและการกระทำของลูกเท่าเทียมกัน และกลายเป็นภาพลักษณ์แห่งความสำเร็จ

วันนี้ บัพดาดามีความยินดีที่ได้เห็นลูกๆ ของท่านทุกคนในทุกหนแห่ง เสียงที่ดังออกมาจากหัวใจของลูกๆในทุกหนแห่งคือ "ว้า บาบา! ว้า!" และเสียงจากหัวใจของพ่อก็เป็นเช่นเดียวกัน นั่นคือ "ว้า ลูกๆ! ว้า!" วันนี้ทุกคนกำลังเฉลิมฉลองความสุขของการถือกำเนิดที่สูงส่งด้วยความจริงจังและความกระตือรือร้น วันนี้ลูกกำลังเฉลิมฉลองด้วยความสุข และพร้อมกันนั้นพ่อเองก็เฉลิมฉลองความสุขของลูกๆด้วยเช่นกัน มันเป็นเพียงในวันนี้ซึ่งเป็นวันเกิดที่พิเศษสุด ที่เป็นวันแห่งการถือกำเนิดที่สูงส่งของพ่อและลูกด้วยกันในวันเดียวกัน ลูกทุกคนต่างแสดงความยินดีและรับคำแสดงความยินดีด้วย เพราะพ่อได้ถือกำเนิดขึ้นเพื่อที่จะสร้างไฟบูชายัญนี้ขึ้นมา ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีเพียงลูกๆบราห์มินเท่านั้นสำหรับยักย่านี้ ดังนั้น นี่จึงเป็นวันเกิดเดียวเท่านั้น ที่วันเกิดของพ่อกับลูกๆเป็นวันเดียวกัน และด้วยเหตุนี้วันชีพจายันตีนี้จึงได้รับการกล่าวว่าเป็นวันเกิดที่มีค่าดั่งเพชร ดังนั้น พ่อกำลังมองเห็นว่าลูกแต่ละคนมาเพื่อแสดงความยินดีด้วยความรักอย่างมากมายเพียงใด และพ่อเองก็ได้มาเพื่อแสดงความยินดีเช่นกัน วันเกิดนี้เป็นวันเกิดของความรักที่ลึกล้ำ ลูกๆมีความรัก พ่อก็มีความรัก และมันเป็นวันเกิดที่น่ารัก

ความรักของลูกทุกคนทั้งในดินแดนนี้และในต่างแดนในทุกหนแห่งกำลังส่งมาถึงบัพดาดา พ่อขอแสดงความยินดีที่เต็มไปด้วยความรักมากมายหลายล้านเท่าแก่ลูกผู้มีความรักทุกคน ความรักนี้จะทำให้ลูกทุกคนกลายเป็นคาร์มาโยคีได้อย่างง่ายดาย ความรักนี้ทำให้ทุกสิ่งง่ายดายอยู่เสมอ และทำให้ลูกมีพลัง นี่ไม่ใช่วันเกิดของบัพดาดาเพียงลำพัง เพราะพ่อจะอยู่กับลูกๆเสมอ เราจะอยู่ด้วยกัน กลับไปด้วยกัน และเข้าไปสู่อาณาจักรด้วยกัน นี่คือคำมั่นสัญญาของลูกทุกคนด้วยเช่นกันใช่หรือไม่? ลูกต้องอยู่ด้วยกัน โบยบินกลับไปด้วยกัน และปกครองอาณาจักรด้วยกัน

วันนี้บัพดาดาระลึกถึงเหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาของลูกเป็นพิเศษด้วยเช่นกัน เพราะเหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาของลูกได้ลอกเลียนแบบลูกในสิ่งที่ลูกได้กระทำไว้เป็นอย่างดี ในยุคทองแดง เมื่อพวกเขาลงมาจากดินแดนสูงสุดเป็นครั้งแรก การเกิดในชาติเกิดแรกของพวกเขานั้นสะโตประธานเสมอ และนี่คือวิธีที่พวกเขาลอกเลียนแบบลูกได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ในวันนี้ พร้อมกับการระลึกถึงลูกทุกคนแล้ว บาบายังระลึกถึงเหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาเหล่านั้นด้วย วันนี้ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน มีความงดงามตระการตาของลูกๆในเวลาอมฤตเป็นอย่างมาก ลูกทุกคนรู้สึกว่า: "ฉันกำลังจะไปแสดงความยินดีกับบัพดาดา และบัพดาดาก็รับคำแสดงความยินดีจากลูกทุกคนด้วยความรักอันลึกล้ำเช่นกัน ดังนั้น ในวันนี้จึงเกิดการพบปะ (เมล่า) ขึ้นในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน ในด้านหนึ่งมีลูกๆ และอีกด้านหนึ่งคือเหล่ามิตรร่วมทางของลูกที่ได้จากไปก่อนล่วงหน้าก็มาด้วยเช่นกัน บัพดาดาเห็นว่ารายชื่อของ

เหล่าดาดี้และซีเนียร์บราเธอร์ที่พิเศษเหล่านั้นมีจำนวนมากเลยทีเดียว(เป็นรายการที่ใหญ่) แต่ละดาดี้ก็แสดงความยินดีกับบัพดาดา และในขณะเดียวกันนั้น พวกเขาก็ได้แสดงความยินดีกับลูกซึ่งเป็นลูกที่มีโชคด้วยเช่นกัน ดังนั้น วันนี้ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนจึงเป็นเมล่าแห่งการแสดงความยินดี เหล่าดาดี้ที่พิเศษและบราเธอร์ที่เป็นแอ๊ดวานซ์ปาร์ตี้ ต่างระลึกถึงลูกที่เป็นดวงวิญญาณเครื่องมือและเป็นมิตรร่วมทางของพวกเขาเป็นพิเศษ และกำลังแสดงความยินดีกับลูกจากหัวใจของพวกเขา ดังนั้นบัพดาดาจึงขอแสดงความยินดีกับลูกทุกคนในนามของทุกๆคน ลูกน้อมรับคำแสดงความยินดีนี้ไหม?

มีเพียงเสียงเดียวที่ออกมาจากทุกคน จากเหล่าพี่น้องหญิงชาย(ซิสเตอร์และบราเธอร์) นั่นคือ เมื่อไหร่ลูกจะเปิดประตูเพื่อกลับสู่บ้าน? ดังนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งดีดี้และดาดี้ได้กล่าวว่า: ช่วยถามเพื่อนๆและพี่น้องของเราแทนพวกเราด้วยว่า จะกำหนดวันที่จะกลับบ้านเมื่อไหร่? ลูกทุกคนจะกลับไปด้วยกันใช่ไหม? จะไม่แยกกันกลับไปใช่ไหม? ทุกคนจะอยู่พร้อมหน้ากันเพื่อเปิดประตูนั้นใช่ไหม? ดังนั้น พวกเขาจึงได้สอบถามถึงกำหนดวันดังกล่าว บัพดาดายิ้ม เพราะแม้แต่พ่อเองก็ต้องการสิ่งนี้เช่นกัน: เวลานี้ เพื่อที่จะเปิดประตูนั้น ลูกทุกคนจำเป็นต้องมีทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด นี่คือกุญแจในการเปิดประตูนั้น บัพดาดาพูดต่อไปว่า: จงเป็นผู้ที่มีการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด และจงสละละทิ้งการปล่อยให้ทั้งความคิดและเวลาสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ กล่าวคือ จงเป็นผู้ที่มีการวางเฉยอย่างไม่มีขีดจำกัด เพราะบัพดาดาได้เห็นแล้วว่าอุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดคือจิตสำนึกที่เป็นร่าง การสละละทิ้งจิตสำนึกที่เป็นร่างและการคงอยู่ในจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณในขณะที่เคลื่อนไหวไปมานั้นคือการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด

ทุกคนพูดว่า "บาบาของฉัน บาบาที่แสนหวาน บาบาผู้เป็นที่รัก!" เมื่อลูกพูดคำว่า "ของฉัน" จากหัวใจของลูก แล้วจิตสำนึกที่เป็นร่างที่มาในรูปของคำว่า "ฉัน" นั้น... พ่อจะพูดเสมอว่าจิตสำนึกของ "ฉัน" ที่ลูกมีเสมอ เช่น "ไม่ว่าฉันจะทำอะไร... หรือไม่ว่าฉันจะพูดอะไรก็ถูกต้องเสมอ" "ฉัน" ในแบบที่หนึ่งนั้นเป็นเรื่องปกติทั่วไป นั่นคือ "ฉันคือดวงวิญญาณและนี่คือร่างกายของฉัน" ส่วน “ฉัน” อีกแบบหนึ่งคือ "ฉัน" ที่ละเอียดอ่อน ลูกเคยได้รับการบอกมาแล้วเกี่ยวกับว่า "ฉันทำสิ่งนี้ ฉันกำลังทำสิ่งนี้ ฉันถูกต้องในตัวของฉันเอง..." และลูกจะต้องจบสิ้น "ฉัน" ในรูปที่ละเอียดอ่อนนี้ เพราะจิตสำนึกที่เป็นร่างจะมาในรูปนี้ ดังนั้น วันนี้ "ฉัน"ในรูปที่ละเอียดอ่อนนี้ บางครั้งทำให้ลูกคิดไปว่าคุณสมบัติพิเศษของพ่อนั้นเป็นของลูกเอง ลูกจะต้องจบสิ้นจิตสำนึกของ“ฉัน”นี้ให้หมดสิ้น ลองสังเกตดูสิ ในอนุสรณ์ต่างๆที่ถูกสร้างขึ้นมาเมื่อเวลาที่พวกเขาทำการบูชายัญ พวกเขาไม่ได้สังเวยหรือบูชายัญตนเอง แต่พวกเขาสังเวยหรือบูชายัญอะไร? นั่นคือแพะ ทำไมพวกเขาถึงเลือกแพะมาสังเวยหรือบูชายัญ? ก็เพราะว่าแพะมักจะร้องว่า "ไม... ไม..." (ซึ่งฟังดูคล้ายคำว่า "ฉัน" หรือ "My/Mine" ในภาษาอังกฤษ) เหล่าผู้เลื่อมใสศรัทธาได้ลอกเลียนแบบลูกได้ดีมากเลยทีเดียว ดังนั้น ในวันนี้ ลูกจะสามารถใช้ความพยายามที่จะจบสิ้น "ฉัน" ที่เกิดจากจิตสำนึกที่เป็นร่างนี้ได้หรือไม่? ลูกมาที่นี่ในวันเกิดของพ่อ ดังนั้นลูกจะให้ของขวัญใช่ไหม? พ่อไม่ได้ต้องการของขวัญอื่นใดนอกจากจิตสำนึกของ “ฉัน” ที่ละเอียดอ่อนนี้เท่านั้น พ่อพูดว่า: จงให้ของขวัญนี้แก่พ่อในวันเกิดนี้ ลูกสามารถให้สิ่งนี้ได้ไหม? ลูกต้องการที่จะให้สิ่งนี้ไหม? ลูกมีความกล้าหาญที่จะทำสิ่งนี้หรือไม่? ยกมือขึ้น! ลูกทำให้บาบาพอใจด้วยการยกมือขึ้น ดังนั้น ด้วยการยกมือขึ้นของลูกก็เท่ากับว่าลูกได้ให้ของขวัญนั้นไปแล้ว จะมีใครในบรรดาลูกๆบ้างไหมที่จะนำเอาสิ่งของที่ตนเองให้เป็นของขวัญไปแล้วกลับคืนมา? ลูกบางคนบอกว่า: "บาบา พวกเราไม่ต้องการ

ได้มันกลับคืนมา แต่มันก็ยังกลับมาหาเราอีก" อะไรคือเหตุผลของสิ่งนี้? เมื่อลูกถูกถามถึงเหตุผล ลูกก็จะตอบได้ดีมากเลยทีเดียว ลูกบอกว่าลูกรู้และยอมรับเรื่องนี้ แต่จะทำอย่างไรได้เล่าเมื่อมันวนกลับมาหาอีก? ลองคิดดูสิ! หากสิ่งที่ลูกได้ให้คนอื่นไปแล้วกลับมาหาลูกอีก ลูกยังจะเก็บสิ่งที่ลูกได้ให้คนอื่นไปแล้วนั้นไว้กับตัวเองอีกหรือ? ดังนั้น หากลูกได้ให้สิ่งนั้นจากหัวใจของลูกไปแล้ว แม้ว่าสิ่งนั้นจะหวนกลับมา ลูกจะเก็บรักษาสิ่งนั้นไว้กับตัวลูกอีกไหม? อะไรคือเหตุผลของเรื่องนั้น? ลูกมีความรักต่อพ่อ และเพราะด้วยความรักนั้น ไม่ว่าพ่อจะพูดอะไร ลูกก็ต้องการที่จะทำสิ่งนั้น ผลลัพธ์นี้ได้ส่งมาถึงพ่อ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ ลูกขาดความมุ่งมั่น ดังนั้น จงใช้ความมุ่งมั่น! ลูกมีความคิดนั้นก็จริงอยู่ แต่มันเป็นคนละเรื่องกันระหว่าง "การมีความคิด" กับ "การมีความคิดที่มุ่งมั่น" ดังนั้น จงใส่ความมุ่งมั่นลงไปในความคิดของลูกซ้ำแล้วซ้ำเล่า สิ่งที่ขาดหายไปคือความใส่ใจในเรื่องนี้ ความมุ่งมั่นคือกุญแจสู่ความสำเร็จ ดังนั้นในวันนี้ ลูกจะทำอย่างไร? ลูกจะเพียงแค่มีความคิดเฉยๆ หรือลูกจะมีความคิดที่มุ่งมั่น? เมื่อความคิดของลูกมีความมุ่งมั่น สิ่งชี้บอกของมันก็คือ ความมุ่งมั่นคือกุญแจสู่ความสำเร็จ เพราะมีบางสิ่งขาดหายไปในการใช้กุญแจนี้ ลูกจึงไม่สามารถประสบความสำเร็จได้อย่างสมบูรณ์

ดังนั้น วันนี้ บัพดาดา มองเห็นว่านี่เป็นวันเกิดของลูกๆ และของพ่อ ดังนั้นนี่จึงเป็นวันพิเศษใช่หรือไม่? ตลอดทั้งวงวงจรนี้ การที่พ่อและลูกๆ มีวันเกิดวันเดียวกันถือเป็นความพิเศษของวันเกิดนี้ ดังนั้น ในวันนี้ พ่อต้องการให้ลูกทุกคนใส่ความมุ่งมั่นลงในหัวใจของลูก และสร้างความคิดที่มุ่งมั่นว่าจะจบสิ้นความคิดที่ไร้ประโยชน์ และจบสิ้นการสูญเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ลูกต้องคอยตรวจสอบด้วยความใส่ใจตลอดทั้งวันเป็นระยะๆ ว่าเวลาและความคิดของลูกกำลังเสียไปโดยเปล่าประโยชน์หรือไม่ แน่นอนว่าบัพดาดามองดูทะเบียนประวัติของทุกคน การประหยัดเวลาและความคิดหมายถึงการเร่งเวลาแห่งความสมบูรณ์ให้เข้ามาใกล้มากขึ้น ลูกพร้อมแล้วหรือยัง? หรือแม้กระทั่งตอนนี้ลูกยังจะพูดว่า "จะให้ทำอย่างไรได้เล่าถ้าความคิดเหล่านั้นมันเข้ามา?" มันเป็นหน้าที่ของสิ่งที่ไร้ประโยชน์ที่จะเข้ามา แต่หน้าที่ของลูกคืออะไร? คือการยินดีต้อนรับความคิดเหล่านั้นอย่างนั้นหรือ? เป็นเพราะลูกปล่อยให้พวกมันเข้ามานั่งอยู่ตรงนั้นนั่นเอง พวกมันจึงได้ยึดที่นั่นเป็นบ้านของตัวเอง พวกมัน (ความคิดที่ไร้ประโยชน์) เข้าใจเช่นกันว่าลูกไม่มีความมุ่งมั่น ดังนั้น ในวันแห่งความรักนี้ สิ่งที่อยู่ในหัวใจของลูกทุกคนในตอนนี้คืออะไร? ตั้งแต่เวลาอมฤตจนถึงตอนนี้ มีสิ่งใดที่เข้ามาในหัวใจของลูกอย่างต่อเนื่องซ้ำแล้วซ้ำเล่า? "บาบาของฉัน บาบาของฉัน บาบาของฉัน!" ในหัวใจของพ่อก็เช่นกัน... "นี่คือลูกๆของฉัน ลูกๆของฉัน ลูกๆของฉัน...! ลูกส่วนใหญ่อยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ นี่คือผลกระทบของวันนี้ ซึ่งบัพดาดาได้บันทึกไว้แล้ว เนื่องจากวันนี้เป็นวันแห่งความรัก ทุกคนจึงจดจำระลึกถึง 'บาบาของฉัน บาบาของฉัน' อยู่เสมอซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นเวลานาน มันเป็นเช่นนั้นใช่ไหม? ยกมือขึ้นสำหรับสิ่งนี้! นี่คือเรื่องราวของวันนี้ ลูกจดจำ 'บาบาของฉัน' ใช่ไหม? แล้วลูกได้จดจำสิ่งอื่นอีกหรือไม่? ไม่เลย ลูกกำลังยกมือขึ้นในลักษณะนี้ ดีมาก! ดังนั้น จงตรวจสอบตนเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าในทุกๆวัน เพราะทุกวันของยุคบรรจบพบกันคือวันแห่งความรักของพ่อ วันนี้ลูกจดจำระลึกถึงพ่อมากขึ้นเพราะเป็นวันพิเศษในทำนองเดียวกัน ในเวลาอมฤต จงตระหนักรู้อยู่เสมอว่าทุกวันของยุคบรรจบพบกันนั้นยิ่งใหญ่เพียงใด ในชาติเกิดที่สั้นๆนี้ มีการรับประกันถึงการได้มาซึ่งการบรรลุผลเป็นเวลาถึง 21 ชาติเกิด ดังนั้น ทุกๆวันจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง มีความแตกต่างกันอย่างมากมายระหว่าง 21 ชาติเกิด กับชาติเกิดที่สั้นเพียงชาติเดียวนี้"

ดังนั้น ในวันนี้บัพดาดาต้องการสิ่งนี้เป็นของขวัญวันเกิดจากลูกๆ ลูกจะให้ของขวัญนี้ใช่หรือไม่? ลูกจะให้ไหม? ยกมือขึ้น! ยกมือขึ้นด้วยความศรัทธาที่มุ่งมั่น ไม่ใช่แค่ว่าจะรอดูก่อนหรือค่อยทำทีหลัง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น การสละละทิ้งก็คือการสละละทิ้ง สิ่งนี้ไม่ใช่แค่การสละละทิ้ง แต่คือโชค ดังนั้น หากวันนี้ลูกได้ยกมือขึ้นอย่างถูกต้อง วันนี้ก็จะเป็นวันสำคัญที่มีนัยสำคัญอย่างมาก บนใบหน้าของลูกขอให้จบสิ้นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ทั้งหมด ขอให้รูปลักษณ์ของการเป็นตัวของการจดจำระลึกถึงปรากฏให้เห็นบนใบหน้าและในการกระทำของลูกอยู่เสมอ คำถามของมายา ที่ว่า "ทำไม? อะไร? เมื่อไหร่? อย่างไร?" ควรจะหมดสิ้นไป เพราะเมื่อนั้นเท่านั้นที่ใบหน้าและการกระทำของลูกจะทำงานรับใช้ ในปัจจุบันการให้คำบรรยายสร้างผลกระทบเป็นอย่างยิ่ง บัพดาดาพอใจที่ลูกให้คำบรรยายได้ดีมาก แต่ในแต่ละวันที่ผ่านไป เช่นเดียวกับที่ลูกมีความกระตือรือร้นอย่างมากในการทำงานรับใช้ด้วยการบรรยายและคำพูดจนประสบความสำเร็จ ในทำนองเดียวกัน ตอนนี้ตามเวลาแล้ว งานรับใช้ที่ยิ่งใหญ่กว่าจะเกิดขึ้นด้วยใบหน้าและการกระทำของลูก ลูกต้องฝึกฝนสิ่งนี้ เช่นเดียวกับการที่ลูกฉลาดขึ้นในการบรรยายโดยผ่านการฝึกฝน ในทำนองเดียวกัน ตอนนี้จงให้พรแห่งความสุขแก่ผู้อื่นด้วยใบหน้าและการกระทำของลูก จงฝึกฝนสิ่งนี้เพราะตอนนี้ลูกมีเวลาเหลือน้อยมากแล้ว จงรักษาความสำคัญของเวลาและความคิดของลูก และก้าวต่อไปข้างหน้า ทุกสิ่งทุกอย่างจะเกิดขึ้นอย่างทันทีทันใด ดังนั้น ลูกจำวันเกิดของลูกใช่ไหม? วันเกิดกำลังจะมาถึง มันกำลังจะมาถึง... ลูกจดจำสิ่งนั้นได้นานแค่ไหน? บัพดาดากำลังจะมา ท่านกำลังจะมา เราจะได้พบกับท่าน; ลูกจดจำสิ่งนั้นได้นานแค่ไหน? ตอนนี้ จงมีความคิดนี้ว่า: ด้วยความมุ่งมั่น เราต้องจบสิ้นความคิดที่ไร้ประโยชน์และการสูญเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ จงหลอมรวมคำว่า "บาบาของฉัน บาบาของฉัน" ไว้ในหัวใจของลูก การพูดคำนี้ออกมาเฉยๆ นั้นเป็นคนละเรื่องกัน แต่จงหลอมรวมสิ่งนี้ไว้ในหัวใจของลูก เพราะเรื่องของหัวใจนั้นไม่มีวันถูกลืมเลือน ลูกอาจลืมสิ่งที่ลูกเคยพูดไปได้ แต่เรื่องราวในหัวใจ ไม่ว่าจะดีหรือร้าย จะไม่มีวันถูกลืมเลือนไปเลย ดังนั้นวันนี้ลูกได้ให้ของขวัญแด่บัพดาดาแล้วใช่ไหม? ยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาสิ! โอ้! ยอดเยี่ยมมาก! ถ่ายรูปนี้ไว้ บัพดาดาไม่ได้มองแค่ที่มือของลูกเท่านั้น แต่ท่านยังมองเห็นถึงหัวใจของลูกด้วย

ดังนั้น ในวันนี้ลูกได้ให้ของขวัญแก่ตัวลูกเองและแด่พ่อด้วย หากเวลาและความคิดของลูกที่จะสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ได้รับการรักษาไว้ได้ แล้ววันเวลาของลูกจะถูกใช้ไปอย่างไร? ลูกก็จะมีโชคแห่งความสุขและมีสภาพจิตที่มีความสุขอยู่เสมอ ในทุกๆวันหลังจากได้เฉลิมฉลองการพบปะกับบัพดาดาในช่วงเวลาอมฤตแล้ว ให้ลูกนำความคิดเหล่านั้นเข้ามาสู่ความตระหนักรู้และคอยตรวจสอบตัวเองตลอดทั้งวัน บัพดาดาไม่ได้กำหนดเวลาตายตัวไว้ แต่ลูกสามารถกำหนดเวลาของตัวเองได้ ให้หมั่นตรวจสอบตัวเองอยู่เรื่อยๆเป็นระยะๆว่า: "ฉันกำลังทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับบัพดาดาในวันเกิดของเราอยู่หรือไม่?" จงตรวจสอบสิ่งนี้ด้วยตัวลูกเอง ทุกคนต้องการสิ่งนี้ วันนี้บัพดาดาได้มองดูใบหน้าของลูกแล้วเห็นว่า: "ใช่ พวกเราต้องการที่จะทำสิ่งนี้ พวกเราจะทำสิ่งนี้" แต่แล้วความคิดที่ไร้ประโยชน์ก็เข้ามา และมันทำให้เราลืมสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อ ดังนั้น เวลานี้จงจบสิ้นความคิดที่ไร้ประโยชน์เหล่านั้นทั้งหมด! ดังนั้น ตอนนี้จงใช้เวลาสักหนึ่งนาทีเพื่อกลายเป็นดวงวิญญาณที่ทรงพลังและมีความคิดว่า: "ฉันจะต้องจบสิ้นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ทั้งหมดให้ได้อย่างแน่นอน" (บัพดาดานำการฝึกดริล) อัจชะ

บัพดาดาไม่ต้องการละทิ้งลูกคนใดไว้แม้แต่คนเดียวจากการทำให้ลูกคนนั้นทัดเทียมกับท่าน

ท่านมีความรักต่อลูก จงดูสิ่งชี้บอกของความรักในวันนี้สิ ตลอดทั้งวงจรนี้ ไม่มีวันไหนที่จะเหมือนวันนี้ ที่วันเกิดของพ่อกับลูกเป็นวันเดียวกัน พ่อมีความรักในหัวใจสำหรับลูกทุกคน: "ลูกของฉัน! ลูกของพระเจ้า!" ไม่ว่าลูกจะมีความคิดใด ขอให้ความคิดนั้นประสบความสำเร็จ! ขอให้มีพลังในทุกๆความคิด คำพูดและการกระทำของลูกต้องเป็นสิ่งเดียวกัน การพูดออกมาหมายความว่าสิ่งนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว จงมีความคิดที่บริสุทธิ์ แล้วสิ่งที่ไร้ประโยชน์ก็จะจบสิ้นลงโดยอัตโนมัติ เพราะแอ๊ดวานซ์ปาร์ตี้ต้องการวันที่แน่นอน ลูกมีความรักต่อเหล่าดาดี้และซีเนียร์บราเธอร์ของลูก ลูกระลึกถึงพวกเขาเป็นอย่างมาก ทั้งดาดี้, ดีดี้, จันทรมณีดาดี้... ยังคงเอ่ยชื่อของทุกคนต่อไป ลูกจดจำพวกเขาทุกคนได้ ดังนั้น จงแสดงสิ่งนี้ให้เห็นในทางปฏิบัติด้วยการทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ ดังนั้นข้อคิดสำหรับวันนี้คืออะไร? คำพูดและการกระทำของลูกควรเป็นสิ่งเดียวกัน ตกลงไหม? ดังนั้นในวันนี้บัพดาดาขอมอบของขวัญวันเกิดนี้ให้แก่ลูกๆทุกคนในทุกหนแห่ง นั่นคือ ขอให้คำพูดและการกระทำของลูกเป็นสิ่งเดียวกัน บัพดาดาขอมอบของขวัญแห่งความมุ่งมั่นแก่ลูกทุกคนในวันนี้ จงทำให้งานอันเป็นสิริมงคลนี้ประสบความสำเร็จด้วยความมุ่งมั่น

ผู้ที่มาที่นี่เป็นครั้งแรก ยืนขึ้น! โบกมือทักทาย! บัพดาดาขอแสดงความยินดีอย่างยิ่งกับผู้ที่ได้มาถึงและได้มารู้จักบาบา บาบาของฉัน บัพดาดารู้สึกพอใจที่อย่างน้อยลูกก็ได้มาที่นี่ก่อนที่จะเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้น ดังนั้นขอแสดงความยินดีด้วย! ลูกทุกคนที่มาที่นี่ต่างก็มีความคิดที่มุ่งมั่น ไม่ใช่แค่ความคิดที่ธรรมดา จงมีความคิดที่มุ่งมั่นว่าลูกจะต้องกลายเป็นผู้ที่เพียรพยายามอย่างเข้มข้นและจริงจังให้ได้อย่างแน่นอน ต้องรวดเร็วไม่ใช่ธรรมดา! ผู้ที่จะตามมาในภายหลังก็จะเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของลูกด้วย ดังนั้น เวลาสำหรับการมีความคิดที่ธรรมดาๆนั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว ตอนนี้เป็นเวลาและเป็นโอกาสสำหรับการทำความเพียรพยายามอย่างเข้มข้น อย่างน้อยที่สุด ลูกก็ได้กลายเป็นผู้ที่ได้รับโอกาสนี้ที่คว้าโอกาสนี้ไว้ บัพดาดาพอใจที่ได้เห็นลูกทุกคนและกำลังบอกกับลูกทุกคนว่า: หากลูกมีความเพียรพยายามอย่างเข้มข้น ลูกจะได้กลับไปพร้อมกับพ่อและได้อยู่กับท่านด้วยเช่นกัน ดังนั้น ขอแสดงความยินดีด้วย ขอแสดงความยินดี และขอแสดงความยินดี!

บัพดาดาปรารถนาจากส่วนลึกของหัวใจว่า ไม่อยากให้ลูก ๆ แม้แต่คนเดียวต้องถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ทุกคนต้องได้กลับไปด้วยกัน การต้องตามมาทีหลังนั้นมันรู้สึกไม่ดีเลย ควรจะมีเพื่อนร่วมทางและมีมือของท่าน ลูกต้องการที่จะกลับไปบ้านของลูกใช่ไหม? ตอนนี้มันก็ถึงเวลาของการเดินทางกลับบ้านแล้ว สำหรับสิ่งนี้ เช่นที่พ่อบราห์มาเป็นเทวดา ดังนั้นจงทำตามพ่อ แม้ในขณะที่ลูกๆอยู่ในรูปที่มีตัวตนของลูกจงกลายเป็นเทวดานางฟ้า ไม่ว่าลูกจะมองไปที่ใครก็ตาม ขอให้มองเห็นแต่เทวดานางฟ้าเท่านั้นและไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากเทวดานางฟ้า แล้วเมื่อนั้นประตูก็จะเปิดออก อัจชะ ขอส่งความรักและความระลึกถึงมายังลูกทุกคน สำหรับการเป็นผู้ที่โชคดีอย่างต่อเนื่องและเป็นตัวของความสุขอยู่เสมอ

พร: ขอให้ลูกเป็นผู้ที่หันกลับเข้ามาสู่ภายใน (กลับมาสำรวจตรวจสอบตนเอง) และด้วยรูปที่มีสมาธิจดจ่อของลูกนี้ ขอให้ลูกได้สัมผัสกับกิจกรรมที่สูงส่งของพลังที่ละเอียดอ่อน

พื้นฐานของการมีสมาธิที่จดจ่อคือการหันกลับเข้ามาสู่ภายใน (กลับมาสำรวจตรวจสอบตนเอง) ผู้ที่หันจิตเข้าสู่ภายในกลับมาสำรวจตนเองจะสัมผัสได้ถึงพลังแห่งกิจกรรมที่สูงส่งภายในตนเอง การปลุกเรียกดวงวิญญาณ การมีการสนทนาจากใจถึงใจกับดวงวิญญาณ การเปลี่ยนแปลงซันสการ์และธรรมชาติ

ของดวงวิญญาณ ตลอดจนการเชื่อมโยงกับพ่อ... เพื่อที่จะทำงานรับใช้ทางจิตวิญญาณในโลกทางจิตวิญญาณเช่นนี้ ลูกจำเป็นต้องเพิ่มพลังแห่งสมาธิของลูกให้มากขึ้น ด้วยการทำสิ่งนี้ อุปสรรคทุกประเภทก็จะจบสิ้นลงโดยอัตโนมัติ

คติพจน์: การซึมซับการบรรลุผลทั้งหมดไว้ในตนเองและการได้รับการเปิดเผยบนเวทีโลก คือพื้นฐานของการเปิดเผย

***** โอม ชานติ *****

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: โอบรับจิตวิญญาณของการยกระดับผู้อื่น และยกระดับผู้ที่ประณามลูก

แทนที่จะถอยห่างจากผู้ที่กล่าวร้ายลูกหรือประณามลูกอยู่ทุกวัน หรือผู้ที่ทำให้ลูกต้องสูญเสีย จงเฝ้าแต่ให้คุณประโยชน์แก่พวกเขาต่อไป นี่คือหน้าที่ของลูกผู้เป็นดวงวิญญาณที่รู้แจ้ง พ่อได้รับการสรรเสริญก็เพราะคุณธรรมพิเศษของท่านในเรื่องของการมีความเมตตา เมื่อลูกเห็นภาพลักษณ์ของพ่อ ไม่ว่าจะในดินแดนนี้หรือในต่างแดน ท่านจะได้รับการถ่ายทอดภาพลักษณ์ออกมาในฐานะผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา ดังนั้น ลูกทุกคนจึงเป็นนายผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาเช่นเดียวกัน ดังนั้นจงกลายเป็นผู้มีความเมตตาและยกระดับจิตใจของทุกคนให้สูงขึ้น